

את השלום עם ישראל. הוא גירש את חי סובייטים ומכניס את האמריקאים. כל זה אינו מוצא חן, כמובן, כי עיני השמאל המצרי.

סכנת החדירה

הישראלית

השמאל אינו הגורם היחיד שיש לו חשיבות לגבי העתיד. בכל מה שנוגע לשיטת הכלכלי.

העם מצפה לניסים, בבוא השלום. שאי-פתי השלום קשורה בתיקוה מיטית של-מחרת היום הכל יהיה אחרת, הטלפונים יפעלו, התחבורה תסתדר, יהיו בתים חדר שים למיליונים המצוטפים בעיר כמו סרדינים בקופסה, שיהיו מכונות חדשות וכבישים חדשים.

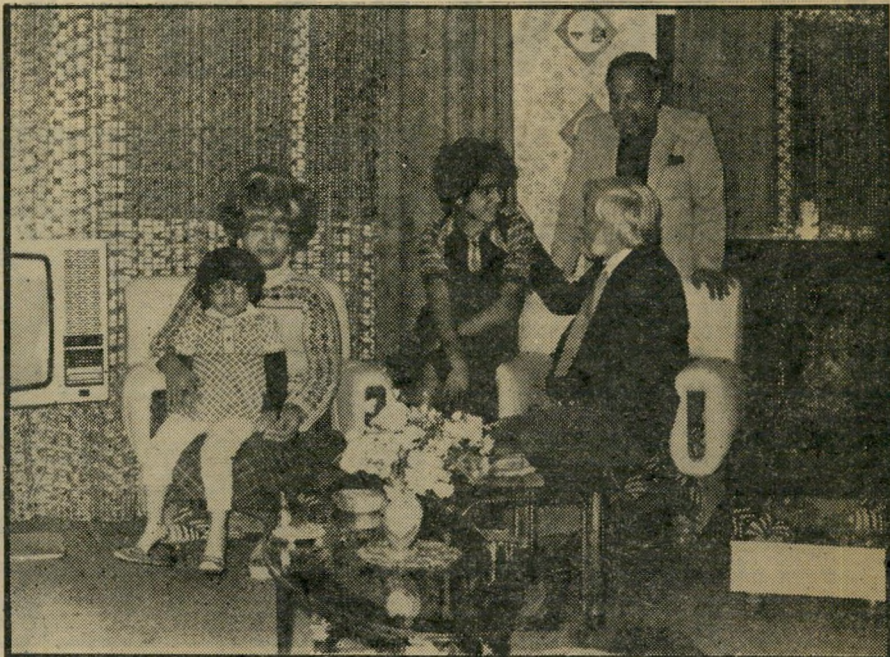
המשכילים יודעים, כמובן, שזה לא יהיה. הם רי חוששים מפני התגובה האפשרית, אם יתברר כי השלום בא, והבעיות נותרו כמו שהיו.

והרי דרוש מאמץ על-אנושי ממש כדי לשנות את המציאות הכלכלית והחברתית בארץ ענקית זו.

יש בקרב השמאל אנשים המצפים ליום האכזבה, כדי לשנות או את המישטר, סיפרו לי על איש אחד לפחות התומך

תחתים עתיקים ב.מ.י בצר קאהיר - האם גם החדשים ידומו?

אבנרי מתארח אצל אחד מראשי השמאל * עיתונאים במסיבת עיתונאים עם אבנרי

המזרים טאקט ואדיבות, ואולי גם סבלנות.

אינשה-אללה. אך החשש העיקרי, הוא, כמובן, לגבי העולם הערבי.

מצריים היא מעצמה בעולם הערבי. היא המדינה הערבית הגדולה ביותר. היא נוטת לעצמה את הזכות לדבר בשם כל העולם הערבי, ולהגיד לאחרים מה טוב ומה רע עבורם. אך אין היא יכולה להינתק, ואין היא רוצה להינתק מעולם זה.

אנשיהעסקים הגדולים חוששים מפני ניתוק, מפני שהכסף בא מי סעודיה, ובלי סעודיה לא תוכל מצריים להתקיים. זהו מקור שד לחץ עצום למען שלום, שיתקבל על דעת העולם הערבי כולו.

השמאל קשור במגמה הערבית. מפני שיש לו בניברית בארצות האחרות, ובי מחנה הפלסטיני. הוא גם אינו רוצה שר מצריים תהיה תלויה בארצות-הברית, מנתקת מברית-המעצמות. אך גם מי שאינו שייך למגמות האלה, חושש מפני שלום שאינו פותר את הבעייה הפלסטינית.

את העולם הזה, מתחילים מן השער הי אחורית. אין הם יודעים כי עברית נכתבת מימין לשמאל, כמו שפתם שלהם.

השאדה המסקרנת ביותר היא: מה יקרה אם ייפגשו המזוני שני העמים?

אם ייפתח הגבול, יבואו למצריים מאה אלף ישראלים בגל הראשון. יהיה לפחות גל דומה של מצרים שיציף את תל-אביב. איך זה יסתדר? קשה, קשה מאד להימנע מי חששות כבדים.

איך יתנהג הצבר המחוספס, מלכלך-הרחובות, האישי שאינו יודע "תודה" ור "בבקשה" מה הן, בארץ שבה הנימוסים חשובים מכל, והגסות היא תועבה? מה יששו אנשי-עסקים ישראלים דינאמיים, שכל דקה חשובה להם, בארץ שבה כל דבר אורך שעות, ותשובה שלילית נשמעת, לאוזן הבלתי-מורגלת, כימעט כהסכמה? איך יסתדרו זו עם זו שתי תחושות-זמן שונות, שתי השקפות-עולם שונות, שתי תרבויות שונות?

ניתן רק לקוות שהישראלים הראשונים, לפחות, ירצו להציג את פניהם הטובות ביותר, וילמדו מן

מה יקרה אם ייפתחו מחר הי גבולות, וכל היוזמה הדינאמית הזאת של הישראלים תצוה את מצריים? האם לא תהיה כל הכלי כזה המצריית כירי ישראלים, תוך זמן קצר? האם לא ישתמשו האמריקאים בישראל, כדי להשתלט ולחדור אל כל פינה במצריים?

חששות אלה אינם מושמעים רק בפי מתנגדיו של סאדאת, אלא גם בפי כמה מתומכיו הקרובים ביותר. הבעייה קיימת, ויהיה צורך לנהוג בזהירות ובהתאפקות בלתי-ישראלית, כדי למנוע זאת.

צבר בקאהיר

אשר אויבים נפגשים לראשונה, התכונה הראשונה הבלוטת היא הי סקרנות.

כל שיחה רצינית עם מצרי, מוקדש חלק ניכר מן הזמן לשאלות ולתשובות, משני הצדדים. אייחידעה להדדית היא פנטסטית. מצרים רבים, הנוטלים לידיהם

ביוזמת-השלום רק כדי להגיע אל היום הזה.

כיום מוציאים במצריים סכומי-עתק על הצבא. בבוא השלום, ניתן יהיה לחסוך חלק מזה. אך האם ניתן לקלוט את משוחררי הצבא? במה יעסקו? והרי הכסף שייחסך בא ממדינות-הנפט. האם אלה תשלמנה גם בשביל מצריים של שלום? אחד הפחדים הגדולים ביותר, שנתגלתי בו כימעט בכל שיחה עם איש רציני, הוא הפחד מפני החדירה הישראלית.

למצרים בנייהעילית אין אשליה לגבי ארצם. קשה לשנות אופי של עם. המצרים הם סבלניים, בעלי כוח סבל, סובלניים - כולן מילים הגורות מן השורש סבל. אבל אין הם יעילים, דינאמיים, עצבניים, חוקפניים כמו הישראלים.

* המארוח הוא עבד-אל-סתאר אל-טא-ווילה, בעל טור בשבועון רוד-אלי-יוסוף, אחד מראשי השמאל המצרי, התומך ביותר מת השלום של סאדאת. בתמונה נראים גם אשתו סמירה, בתו הבכירה בלה ובתו הי קטנה אינתיסאר (ניצחון), שנולדה במילי-חמת יוס-הכיפורים.